

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Capvt XXXIX. Laetiense Monasterium, milliari vno ab Auenna Hannoniae
opido, ad Helpram fl. situm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

CAPVT XXXIX.

LAETIENSE

*Monasterium, milliari vno ab Auenna Hannonie
opido, ad Helpram fl. situm.*

An. 752.

*VVibertus
Comes, &
fundator
monasterij
Latienfis.*

ANno ab incarnatione Domini septingentesimo quinquagesimo primo, gloriosissimus Princeps Pipinus, Caroli Martelli filius, singularem Francorum ac Germaniæ monarchiam obtinuit. Inter cuius aulicos Francigenas enituit nobilissimus VVibertus Comes, pago Pictauiensi ex illustri ortus familia, eiusque coniux Ada nomine, claris natalibus non minus conspicua ex Francorum nobilioribus. Is igitur honorem cumulatissimum in aula Regis Pipini adeptus omnibus amabilis exstitit. Erat quippe vir supra modum & corporis viribus & animi magnitudine præstans. Hic post varias hostium strages, & crebras victorias, soli Deo seruire quietè desiderans, cogitauit relicto natali solo, curisque bellicis valere iussis, secedere, si modò cum venia Regis & munificentia sibi permissum foret. Regem ergò adiens, quid animo gereret, aperuit. Rex eius petitioni hilari vultu annuens, ei contulit, inter Theoracense & Hannoniense territorium, iure perpetuo possidendam totam terram à Molhaimo vsque Senuescum, quæ nunc Val-

lis di-

lis dicitur. Comes de dono gratias egit, ac valedicens, paullo post vxorem ac liberos, totamque familiam ad locum sibi concessum aduexit. Vbi commorans cum die quadam in venatibus aprum agitaret, contigit, vt eum comprehenderet super fluum Helpram, in loco qui Lætitia dicebatur. Cumque luminibus late circumductis loci situm & comoditatem peruidisset, credo non fortuito, sed diuino instinctu animo incidit, vt locum illum, qui prius fuerat ferarum, habitationem faceret hominum, ac monasterium in honorem Dei ac sancti Lamberti martyris construeret. Quod Deo opitulante ad effectum vsque perduxit. Erant Vuiberto filij ac filia complures, inter quos erat Guntardus filius, vitæ sanctitate conspicuus, qui soli Deo vacare cupiens sanctæ religionis habitum adsumsit, ac primum huius loci Abbas effectus est, nec non Hiltrudis & Berta filia. Interea Hugo Dux Burgundiarum adamavit virginem Hiltrudem, quam ardenti amore quæsiuit sibi matrimonio copulari. Ea quippe virgine nihil erat formosius, nihil amabilius, nihil modestius. Idcirco virginis tum pulchritudine, tum modestia Dux pellectus, nullum non mouit lapidem, quo frueretur cupitis amplexibus. At virgo sacra Christum solum amans, Christum sitiens, cui soli desponderi optabat, assiduis precibus & lacrymis suam Domino virginitatē comendabat. Quid multa? Die constituto dum cum parentibus sa-

*Guntardus
Vuiberti
filius.*

*S. Hiltrudi
virgo Vuiberti
filia,
quiescit
Latijs.*

cræ virginis collocuturi de matrimonij negotijs conueniunt, pertentatur à parentibus virginis animus. Quibus illa respondit: Si meam in hac re quæritis sententiam, paucis iudietis: Christum iam diu super omnia diligo, huic fidem feci, huic castitatem seruare cupio illibatam. Si mihi patres esse, si me filiam habere vultis, si me à meo, qui me amauit, sponso non seiungitis, vos mihi patres, me vobis filiam & agnosco & profiteor. Sin aliàs, nec vestram magni pendo paternitatem, nec meam vobis impendam filiationem. Interim conquiescunt, puellaria verba, & nullius momenti esse dicunt, mutandam, vt potest mobilis ingenij, puellarem sententiam putant, verbum in crastinum reseruandum discernunt. Humilis interim virgo, quid ageret, quò se verteret, ignorabat. Parentibus resistere non poterat, nec non eis obedire nefas ducebat, sed & immortalis sponso nubere totis votis ardebat. Hoc tandem arripuit consilij. Intempesta nocte paucis admodum & fidis arbitris comitantibus, in proximam siluam confugit, ibique sibi latibulum quasiuit, melius iudicans vitam omnem cum feris degere, quàm corpus illecebris carnalibus inquinare. In crastinum piissimi genitores de fuga suæ sobolis certiores facti, non modicè turbantur, non modò propter filiam, sed & propter auctoritatem & amicitiam tanti Principis læsam, Suis tum mandant, vt factum silentio tegant. In verbo iterum conuenitur,

excusa-

excusationem parentes in medium afferunt, Hiltrudem in interiore conclavi residentem in pridiana sententia perseverare, ad emolliendum eius animum se non prævalere, in id conuersationis eam iamdiu animum induxisse, ex quotidiano vsu vitæ eius, qui nihil omnino leuitatis habebat, & multorum attestatione id se accepisse, saluam posse manere priorem amicitiam, si alteram ex filiabus, nomine Bertam, æquè nobilem, nec minùs formosam illi in coniugium placeat assumere. His auditis Princeps Bertam suscepit coniugem, ac secum in Burgundiam abduxit, post cuius abscessum reuocatur è siluarum latebris virgo Hiltrudis, nuptura & ipsa, sed immortalis sponso. Accersitusque Theodericus Cameracensis Episcopus virginem Christi Hiltrudem consecrat, eiq; velamen sanctæ conuersationis imponit. Moxque sanctitate feruens cellulam sibi fabricari fecit in Ecclesia, oratorio fratrum contigua, in qua decem & septem annis, velut altera Anna, mundo mortua, soli Deo viuens, reclusa permansit, non recedens de templo, die & nocte orationibus insistens, corpusculum assiduis vigilijs & ieiunijs in sacco & cinere castigans. Post decem tandem & septem annos soluto corporis ergastulo feliciter ad Christum emigravit. Cuius corpus in dextra parte Altaris sancti Lamberti sepelitur, simulque in eius tumba testamentum reconditur, quod ipsa Letiensi congregationi in donum perpetuum

contulerat, Fracta igitur terrea corporis languicula, lampadum fulgor emicare cœpit, quantiſque apud ſe ſua virgo eſſet meriti multis miraculis (quibus enarrandis breuitati ſtudens ſuperſedeo) Dominus oſtendit, ita etiam, vt intemperta nocte circa Diuæ virginis ſepulcrum Angelorum voces audirentur dulcem melodiam reſonantium. Quo certius cognitò, famaſque miraculorum vbique volante, Erluinus, Deo dignus Cameracenſis Episcopus, Deo gratias agens, quòd in ſua diœceſi ſignorum virtus non deeſſet, venit ad locum, ac ſacræ virginis oſſa è tumulo reuerenter, & ſolemniter, magno omnium tripudio leuauit, & in locello nouo composita, ſuper altare ſancti Lamberti collocauit, anno tertio imperij Henrici ſecundi. Vbi meritis ſanctæ Virginis multa coruſcarunt miracula. *Hæc ex manuſcripta B. Hiltrudis hiſtoria, quæ Latijſ exſtat, depromſimus.*

De qua ſanctâ virgine, varijsque Sanctorum reliquijs, ex Oriente Latiam allatis, vide Molanum in Natalibus Sanctorum Belgij.

Huius porro cœnobij Latienſis Abbas patrum memoria fuit Ludouicus Bloſius, cuius exſtant ſcripta aſcetica varia, quibus nihil ad homines à cura mort alium rerum abducendos, atque ad caeleſtis patriæ amorem inſtammandos, inueniri poteſt ardentius. Obijt vir pientiffimus anno ſeculi ſuperioris ſexageſimo ſexto.

An. 1366.

CAP.